

poslal na četnickou stanici. Lupiči však zatím byli vyplašeni hlasy před radnicí, i utekli tedy oknem na zastávku Borek-Trosky, odkud chtěli jeti vlakem do Turnova.

Když však pronásledující je četnictvo přišlo až sem, odhodili lupiči brašnu se svým nářadím a dali se na útěk do lesů. Zde si je zase vzali na mušku četníci strážmistři z Vyskře, při čemž byl chyčen Svoboda.

Druzí dva lupiči dali se směrem k Dolnímu Bousovu, kam až je pronásledoval strážmistr Zobal. Když byl od nich vzdálen asi na 50 metrů, zvolal Dokonal na Hulínského: „Střel ho!“ Hulínský skutečně asi dvakrát po strážm. Zobalovi střelil, aniž jej však zasáhl. Nyní počal střeliti též četn. strážmistr, také však bez úspěchu. Dokonal však, slyše fičeti kulky kolem hlavy, raději se dobrovolně vzdal. Hulínský uprchl do lesů a dodnes nebyl dopaden.

Před senátem rady vrch. zem. soudu Turka se oba lupiči doznali a vymlouvali se, že je Hulínský svedl. Svoboda byl odsouzen pro zločin dle § 179 na patnáct měsíců těžkého žaláře, Dokonal pro zločiny dle §§ 179 a 98 a) na dva roky těžkého žaláře. —j—

Na cestě do manželského ráje.

(Krajský soud v Hradci Králové.)

Mladá krev, horká krev. Sloužili spolu u jednoho sedláka 22letá Anička a 23letý Jeníček. Stokrát denně kmítla se kyprá postava Andulčina kolem Jeníčka, že si musil všimnouti, jak je ta holka pěkně rostlá, a Anička nemohla přehlédnout, že Jeník je šohaj jak se patří. A jednou, když spolu v sadě třehtali slívy, se stalo, co se státi nemělo. Slívy na ošátkách se usušily, ale neuschly slzičky na tvářích Aniččiny. Vypověděla svůj žal Jeníčkovi a Jeníček jí přemluvil, aby s ním šla k doktorovi...

Pro zločin medokonaného svádění pana doktora ke zločinu zasedli Jeníček a Anička před samosoudcem vrchním radou drem Kolingrem. Andulka doznala, že na popud Jeníčkův šla po dvakrát s Jeníčkem k lékaři, aby jí pomohl, ale ten vždycky je odmítl. Jeníček popíral, že by Andulku navedl. Provázel ji sice k lékaři na její přání, ale nevěděl, proč tam chce jíti.

„Jeníčku“, zakoukala se mu do očí Anička, „když se chceš smířit, tak řekni, jak to bylo...“

„Tady se nesmiřujte, raději se smiřte u pana faráře!“ děl usměvavě vrchní rada. „A vy, obžalovaná, řekněte to Jeníčkovi do očí, jak to bylo!“

Jeníček se ošival a pomalu se přiznával k vině, spíše ze strachu před nastávající resolutní ženuškou — neboť se asi vezmou — mají spolu děťátko.

Že Andulka je energická, dosvědčoval sedlák, u něhož oba sloužili. „Ani mně nejde na rozum, jak se moh stát ten element. Dyť se rvali jako koně! Pro kousek čokolády praštila ho hřncem do hlavy, až z něj tekla louž krve!“ vykládá.

„Ona byla tedy energičtější?“

„Jo, jo, pane soudce, vona byla vostrá. dycky ho stloukla, von mně poslech na každý slovo, ale vona na jedno dala deset!“

„Nařezala jste mu, slečno obžalovaná, jak říká svědek?“

„Tenkrát jsem mu nenařezala, ale že sem mu dala plecháčem, to je pravda, ale von mně dřív dal přes hubu!“

U zábradlíčka na temné chodbě, když opustili jednací síň, Jeníček s Andulkou se opřeli a úplně už usmíření o čemsi se důležitě domlouvali. Asi že o svatbě, kterou jim trest nepokazí, neboť dostali každý jeden měsíc toliko podmínečně.

Opičí proces.

(Okresní soud v Olomouci.)

V Smetanových sadech v Olomouci je každého léta už po řadu roků chována přitažlivá a hlavně na děti působící atrakce — opice. Není to obyčejná opice, prohánějící se v pralese svých otců nebo žijící za mřížemi cirkusového zvěřince. Jest to opice civilisovaná, opice přijavší příčiněním svého pána a učitele, 63letého soukromníka Karla Kunze, zvyky a mravy společnosti, v níž žije. Husův svátek minulého roku byl však pro opici i pro jejího pána dnem, na nějž oba tak brzy nezapomenou. Toho dne hlásil policejní raport: Školák J. Hajný z Vranova kousnut byl opicí „Fritzke“ ve Smetanových sadech do lýtka pravé nohy. Případ se vyšetřuje.

A výsledek byl, že K. Kunz byl obžalován pro přestupek dle § 391 o zanedbání opatření zlých zvířat. Tak se „Fritzke“ ocitl i se svým pánem v listopadu před slavným soudem na lavici obžalovaných.

Přeličení bylo tehdy odročeno, neboť obhájce „Fritzkův“ i jeho pán dokazovali, že „Fritzke“ není zlý a kouše jen tehdy, je-li drážděn. Bylo usneseno požádat policejní úřad o list „pověsti“ Fritzka. List ten nyní došel a zněl — ve prospěch opice, a tak při novém přeličení, při němž fungovali 3 obhájci, z nichž dr. Šrot jako obhájce samotného „Fritzka“, byl Kunz od obžaloby osvobozen. Odchází se s hlubokými úklonami ze soudní síně, zvolal: „To bude mít „Fritzke“ radost!“

Jak „Fritzke“ přijal zprávu o své rehabilitaci, jsme se již nedozvěděli.

Mezi manželi.

(Okresní soud na Smíchově a přestupkový soud v Praze.)

Pozorní naši čtenáři pamatují se na náš referát, uveřejněný v čísle 20. „Soudní síně“ ze dne 16. května 1925. Byla to malá ukážka ze žalob, jimiž zaplavoval nadporučík stav. služby arch. Břet. Svoboda svoji bývalou manželku i svého tchána továrníka Hrabánka.

Od té doby projednávaly různé pražské soudy bezpočet podobných žalob páně nadporučíkových, z nichž zvláště zajímavou byla žaloba nadpor. Svobody na jeho tchána Hra-

bánka pro urážku na cti, protože tehdy jednou u soudu prohlásil, že nadporučík jeho dceru, když se v r. 1924 vrátila z letního bytu, zbil.

Továrník Hrabánek nabídl důkaz pravdy, který byl připuštěn, a v líčení, jež se konalo v minulých dnech, také prováděn. Po skončeném líčení vrch. rada Čížekhart u smíchovského soudu obžalovaného zprostil, poněvadž se mu nabídnutý důkaz pravdy plně zdařil. Zejména tři svědkové potvrdili, že nadporučík svoji ženu nejen tehdy v srpnu 1924, ale i před tím častěji tloukl. Poslal ji tehdy s dítětem na letní byt a nechal je tam po dva měsíce úplně bez peněz, aniž by je byl navštívil, a když Svobodová přijela si do Prahy k němu pro peníze, aby dítěti mohla koupit jídlo, nezastihla jej doma. Čekala na něho na chodbě před společným bytem až do 11 hodin v noci, nežli přišel. V předstínaném bytu pak nechal se nadporučík zlostí tak strhnouti, že svoji těhotnou tehdy ženu uhodil několika-krát do hlavy a do obličeje, až jí tekla krev z nosu. Podobně byla bita vícekrát. Cizí svědkové z domu potvrdili, že si celý dům o tom vyprávěl a že všechny služby říkaly, že by si takové jednání nedaly líbit a že už se na to ani dívat nemohou.

Hned příštího dne po tomto osvobozujícím rozsudku stál nadporučík znovu před soudem v úloze žalobce na svoji bývalou choť. Tentokrát zažaloval ji u okresního soudu pro přestupky v Praze před vrch. radou drem Žížekem pro urážku na cti, již se měla dopustiti tím, že prý svému advokátu dru Bičíštvovi sdělila výroky, jichž nadporučík o něm užil, a tím dopustila se urážky na cti. Nadporučík doznává, že v onom dnu, o němž jde, měl se svoji dřívější chotí rozhovor, tvrdí však, že to byla právě jeho žena, která o svém advokátu se vyjádřila, že je „vrah, lotr a bidák“.

Soudce, který nepokrytě prohlásil, že takovou žalobu ještě ani neměl, ani neviděl, zjistil pouhým výsledkem žalované paní psychologickou nemožnost, aby ona sama vůči svému bývalému muži, s nímž nežije a který je jí zřejmým nepřítelem, užila o vlastním advokátu, na něhož se v měsíčních případech vždy s důvěrou obracela, slov tak hanlivých a pak je dlumočila tomuto svému advokátu, vložit je do úst svému bývalému manželovi. A tak vrch. rada Dr. Žížek celou žalobu zamítl a odsoudil nadporučíka k náhradě všech soudních útrat.

Advokát Dr. Bičíštvě zažaloval nadporučíka pro výše citované výroky u brigádního soudu v Praze; líčení však dosud není stanoveno. Také je v běhu ještě několik jiných žalob páne nadporučíkových, takže příslušné soudy i v novém roce budou prací dostatečně záso- beny. —rk—

Ze života hajných.

(Soudní tabule v Bratislavě.)

Obec Malá Rudina měla svého obecního hajného v osobě Františka Urička. Byl to muž již pokročilejšího věku a mrzák na jednu ruku, ale chtěje se nějak uživit, vzal do zdravé ruky pořádnou hůl a sloužil občanům tím, že jim chránil majetek.

Každé povolání má však svoje těžkosti a toto zvláště. Každý, koho hajný chytí při krádeži, stane se jeho nepřítelem a snaží se všemožně, aby se mu pomstil. A jelikož žijeme v době, kdy se ještě hodně krade, zvláště na venkově, není postavení takového hajného ničím záviděníhodným.

Ani v Malé Rudině nebylo tomu jinak. Tam se kradlo a krade a hajný má stále dost opletaček. Zvláště, je-li hajným tak svědomitý muž, jako byl Uriček. Jednoho májového jitra porazil místní krémář Kniha v lese tři krásné jedle, za kterýžto čin jej Uriček udal. Několik dní na to přinesla poštovní poslice Knihovi upomínku o zaplacení pokuty za ony vyfaté jedle. Kniha se rozzuřil, zle nadával na Urička a sliboval mu pomstu.

Druhý den na to šířila se po vesnici zvěst o tom, jak v noci čekal krémář před domem na hajného a když se tento vracel, vyřítit se na něho a napráhl na něho svoji sukovicí se slovy: „Já ti dám, po druhé mě už neudáš!“ Uriček měl však tu duchapřítomnost, že pozdvihl na obranu svoji hůl a zachytil tak ránu, která měla dopadnouti na jeho hlavu.

Kniha byl pro tento svůj čin pohnán před sedrii v Trenčíně, kterou byl odsouzen na pět dní vězení a 100 Kč pokuty. Rozsudek zdál se mu však nespravedlivý a proto se odvolal. Nyní zabývala se tímto případem soudní tabule v Bratislavě. Svědkyně Zuzana Urvacová potvrdila, že tehdy v noci slyšela vyhrožování a rány Knihovy, poštovní poslice do- svědčila pak, jak při doručování upomínky nadával, a konečně Uriček prohlásil, že poznal určitě pachatele, neboť tenkrát svítil jasně měsíc.

Na základě těchto svědectví soudní tabule rozsudek první instance potvrdila. —ij—

Když je okno čerstvě natřeno.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

„Je to váš kabát?“ ptal se pan vrchní rada zloděje.

„Není to můj kabát!“

„Doznal jste však, že tyto kalhoty, v nichž jste byl zatčen, jsou vaše, a jsou přece ze stejné látky a stejně ušpiněné, jako kabát.“

„To je náhoda. To jsou si kolikrát lidé také podobní a nejsou příbuzní a vůbec nepatří k sobě. Ty kalhoty jsem dostal od jednoho pána, ale kabát mi nedal.“

„Vy tedy zapíráte, že jste do toho bytu vlezl. Uslyšíte však svědky, kteří vás v ulici v době činu viděli a pamatují se, že jste měl právě tento světlešedý kabát na sobě.“

„To je také může mýlit podoba. To já si kolikrát myslím: je to Věna, nebo Tonda? Dám se s ním do řeči a pak teprve poznám, že jsem se úplně mýlil.“

„To je pravda, to jste dělal. Toho druhého to vždycky stálo hodinky.“

„No, vždycky ne! Za hodinky jsem tady byl všeho všudy jenom třikrát. A to ještě ty jedny byly jenom niklové. Já neříkám, že mě ta domovnice a hořkyně nemohli vidět v té ulici. Proč ne? Já tamtudy chodíval. Ale v tom bytě mne neviděli! Ať mi řeknou, že jo, a já řeknu, že to platí.“